

Sư Giác Nguyên giảng pháp
trong chuyến đi thăm thánh tích Ấn Độ
tháng Hai năm 2025
PHÁP THOẠI SỐ (14)

Kalama tri ân dh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[06/03/2025 - 02:50 - anhlibrary]

Bữa nay ở ngay chỗ này mình học được rất nhiều bài học, và một chuyện nữa đó là nhớ người Miến Điện họ sợ cái câu chuyện Vua Bình Sa Vương lắm, cái vụ mà đi bộ vô đền tháp mà mang dép, nhưng mà khi nào, khi nào mà mình có tâm bất kính kia, trường hợp như mình bị vấn đề gì đó thì mình có thể có nhiều chỗ bên Miến Điện họ khó, họ không cho mang tất. Như Sư huynh tôi đưa đoàn Việt Nam qua đó thì, có chỗ họ cấm Sư huynh chuẩn bị trước, cái silver tape, cái silver tape Việt nam có cái đó không? tape mà nó màu bạc bạc, thì Sư huynh phát cho mỗi người 2 miếng, mỗi miếng bằng 3 ngón tay dán vào chỗ nào dễ bị phỏng, thì đó là cái cách để đối phó trường hợp có những nền tháp nóng quá đi, nóng lắm. Người Miến Điện họ hơi cực đoan, họ cứ sợ là mang dép vô có tội, nhưng mà trâu thì cứ phẹt phẹt không sao hết, ăn xài bao nylon, khăn giấy rồi chai cứ liệng thoải mái vì trong kính không có ghi cái đó. Trong Kinh chỉ ghi cái vụ mang dép thôi, hiểu không? cái tư duy,..loài phi nhơn họ không có hoan hỉ cái đó, mình ăn vậy làm cho họ bị bất mãn, họ bức mình, tôi chỉ biết vậy thôi. Chỉ riêng cái bài kinh đó, còn mấy kinh khác thì ăn BBQ hay Sushi thì không sao.

Riêng cái Kinh đó, mà đó là chú giải trong bản Pali, trong bản Pali, tinh bột và cá thịt, nhớ cái đó, rồi.

Đời Đức Phật Ca Diếp, ngày hôm qua mình đi Vesali? thời Đức Phật Ca Diếp có một cái đoàn hành hương y như vậy, cũng đi lên đánh lễ Thánh tích, thì đang đi như vậy thì trong đoàn có một bà Tỳ Kheo Ni, bà đi trong đoàn, đi phía trước, y như bữa nay mà trong đoàn bà Tỳ Kheo Ni đi phía trước, thì phía sau cũng có nhóm, phía trước có nhóm, thì cái nhóm sau nó nghe tiếng khạc, thì ai cũng khó chịu hết, nhóm sau nghe nhóm trước nó khạc họ đã nổi điên rồi, lát sau họ mới đi lên họ nhìn nguyên một bãi đầm xanh lè to đùng, nó nằm, ta nói như là cầm thạch vậy đó, cầm thạch mà màu lý vậy đó. Ổn quá. Trong đoàn của đoàn sau có cái bà đó, bà mới mắng, nguyên cái đám bà không mắng ai, bà mắng cái bà Tỳ Kheo Ni, tại bà nghi bà Tỳ Kheo Ni, thì ai? Mấy người kia thấy ai cũng vòng vàng không có phun, có mình bà này dơ dơ phun thôi, bà mới nói:

- Cái con điếm này lên tới đây mà nó còn khạc nhỏ, Cái con điếm này nè nó lên tới đây mà nó còn khạc nhỏ.

Mà nó xui cho bà là vị đó là vị A La Hán. Trời đất ơi, nàng chết rồi nàng xuống tầng 18 tầng, xong rồi nàng trôi lên, ta nói kiếp nào cũng đứng đường, cứ tới ra đường "anh ơi 200 đi không?". Suốt 500 kiếp. Cứ "anh anh 200 đi không?". Cứ như vậy suốt 500 kiếp, đến đời Đức Phật Thích Mâu Ni. [các vị có thắc mắc tại sao cái gì tôi cũng biết, đúng không?].

Đến đời Đức Phật Thích Mâu Ni, tức là làm gái, ta nói mấy trăm kiếp luôn, đến đời Đức Phật Thích Mâu Ni thì nàng sanh vô trong một cái xóm Bình Khang. Ở đây ai biết xóm Bình Khang không? Bình Khang là xóm toàn là mấy chị em tôi không đó. Mà xóm đó nó có một cái tục lệ vui lắm:

- Một, không bao giờ để có bầu, bởi vì có bầu là thuộc về tai nạn nghề nghiệp, có đúng không ta?
- Thứ hai, nếu mà lỡ, tại ngày xưa đâu có siêu âm cho nên đâu có biết đưa ra đó là nam, nữ đâu, cho nên tốt nhất là không cho nó ra, phải không? Chặn đường luôn. Tôi nhớ chuyện.

[Có cái ông đó ông hỏi đưa con gái ông, ông nói sao tao thấy cái thằng bạn trai mà nó gian lắm, mà đừng cho nó rớt tới mà.]

- Con biết mà, con biết mà. Mà không được ba ơi, anh ham hồ, ảnh đòi thì con phải làm sao.

- Thì ông nói: nó đụng tới thì cứ nói với nó là lỡ có con thì sao? nó nói có con thì nuôi. Hỏi nó đặt tên chưa? mình làm khó nó thì nó mất hứng hà.

Bữa sau cái nó dắt vô bụi thì con nhỏ này nó cũng đem cái bài của ba nó dặn, hồng được rui có con.
-có con mình nuôi.

Nhưng mà anh đặt tên chưa? đặt gì được, em có biện pháp phòng ngừa. anh có biện pháp phòng ngừa, nó ra được thì đặt tên nó là David Copperfield, vô địch ảo thuật].

Thì ở đây cũng vậy, một là chặn trước, mà nếu chặn không được thì cứ con trai thì đem liệm thùng rác, còn con gái giữ lại nuôi. Thì nàng của tôi là sanh vô trong cái xóm đó. Khi sanh nàng ra thấy nàng là con gái thì sao ta? Giữ lại nuôi và bắt đầu huấn luyện, 12 tuổi là bắt đầu dạy đầu mày, cuối mắt, lườm liếc, háy nguýt, làm duyên, mắt buồn, môi hờn dỗi, là phải dạy trước. Tôi nói chứ tôi cũng không biết mắt buồn, môi hờn dỗi là sao, tôi cũng không biết.

Thì dạy xong rồi bắt đầu nàng đi làm gái, mà trời thương nàng đẹp dữ lắm, đẹp lắm luôn, phước nàng tu 100 ngàn đại kiếp mà, nàng tu Ba La Mật ngang với thời gian Ngài A Nan, Ca Diếp mà, chứ đâu phải tầm thường, Yeah.

Tôi ghét tôi đâu thêm nói. Tại Vesali, trong bài viết tôi có nói tới nàng đó, không biết có ai đọc cái đó không? Ambapālī - Ambapālī là người giữ vườn xoài.

Ở bên Việt Nam có nhóm Tỳ Kheo Ni lấy tên nàng làm tên của Ni Viện, giống như "Ni Viện Thúy Kiều" vậy đó, Yeah, the same.

Thì muốn gần nàng một đêm phải ngàn vàng, nhưng mà có một lần nàng đi nghe Pháp, nàng biết, nàng buông hết nàng đi xuất gia, lúc đó nàng rất là đẹp. Nàng đi xuất gia và đắc A La Hán. Tên là Ambapālī, mà tại sao ở đây tôi lại kể chuyện đến nàng? Bởi vì tôi kể vụ mà "đừng xem thường tội nhỏ". Khi mà Đức Phật sắp tịch Ngài có nói một câu cuối cùng gọi là Pacchimabuddhavacana:

"Vạn Pháp là vô thường hãy tinh tấn chớ có dễ người".

Thì dễ người ở đây nó là cái gì biết không? Là 3:

- Một, không coi thường điều thiện nhỏ rồi không làm.
- Hai không coi thường điều ác nhỏ rồi không tránh.
- Ba luôn quý từng phút thời gian.

Chữ không dễ người đó có 3 nghĩa, nhắc lại:

- Không coi thường điều thiện nhỏ rồi không làm.
- Không coi thường điều ác nhỏ rồi không tránh.
- Biết quý từng phút, từng phút.

Bởi vì các vị biết chuyện này các vị mới ghê nè, thân người khó được, khi được thân người rồi trừ ra 20 năm ngu đầu đời, đúng ra 20 năm ngu, trừ ra 1/3 thời gian của kiếp người là ngu, trừ thời gian ngu và ngu mình còn lại không bao nhiêu hết. Mà trong cái không bao nhiêu đó thì thời gian mình bệnh nè, thời gian mình giận nè, thời gian mình bất thiện nè, thì thời gian thiện còn lại không bao nhiêu, nghe kịp không? Cho nên trong kinh nói được sanh lại làm người nó khó như là rửa mù mà chung lổ ván là đúng rồi đó.

○Cho nên có những cái tội rất là nhỏ, thời Đức Phật có một lần Ngài đi khát thực, Ngài đang đi trên đường có Chư Tăng đi chung, Ngài đang đi thẳng tự nhiên Đức Phật Ngài dừng lại và Ngài tránh qua một bên. Ngài đang đi, Ngài ngừng lại và Ngài tránh qua một bên giống như có một cục đá ngay trước mặt vậy đó, hiểu không? Mình đang đi gặp cục đá mình tránh qua một bên vậy, rồi Ngài đi tiếp, thì Chư Tăng hỏi Ngài vì sao? Ngài nói rằng có một con Dạ Xoa tên là Suciloma

-Suci: là cây kim

-loma: là cọng lông

nguyên cái người nó toàn là... con nhím như sao thì nó như vậy đó, nhưng mà lông nhím nó to còn con này là kim, mấy cọng lông nó đầy hết là kim không, nó chặn đường Đức Phật, thì khả năng Ngài dư sức, nhưng mà không, Ngài chỉ tránh qua thôi.

Đó là con ngựa quý mà nó chì vậy đó, nó hỏi Ngài: Ngài sợ ta hả?

- Đức Phật nói: ta không sợ nhưng mà không nên va chạm với người vậy thôi, giống như một đồng phân thì mình tránh qua bên.

Thì trong kinh nói cái con này kiếp xưa nó là một vị Tỳ Kheo thời Đức Phật Ca Diếp, một vị Tỳ Kheo thì có buổi trưa đó vị này đi ngoài đường về mình mảy dơ rồi mò hôi nó nhớp, vị này muốn ngã lưng, nhìn nhìn coi có chỗ nào, thấy chỗ này có lý, thấy có cái chỗ ngồi mà đang hoàng của các vị trưởng lão A La Hán, vị này cứ ngã lưng trên đó, mà lúc ngã lưng nghĩ thế này:

- Kệ nó dơ chút đâu có sao. Nhưng mà các vị đó không có ngờ chuyện này nè, bản thân vị đó không ngờ là khi mà mình dơ như vậy, mình đem nguyên cái lưng dơ để trên đó, mình nghĩ là không có

sao, nhưng mà những người sau họ tới họ ngồi sẽ không được thoải mái với chỗ ngồi, chỗ nằm bị dơ, hiểu không? Thì chính không thoải mái đó trong kinh gọi là Karma...10:04..., nghiệp báo bất khả tư nghì. Nhiều khi chỉ có một tác ý nhỏ của mình về thiện thì nó sẽ cho ra rất là nhiều Quả lành, mà khi một tác ý về bất thiện cho ra vô số cái Quả xấu.

Thì chỉ cần mình tạo sự khó chịu cho người khác, một sự bất tiện inconvenient cho người khác, thì khi Ngài sanh ra, ông sanh ra bị đọa làm loài ngạ quỷ cái lông ông như là kim vậy.

Hoặc là trong đệ tử Đức Phật có một vị Đệ Nhất Phán Tảo Y, biết phán tảo không? Phán tảo là đi lượm mấy cái vải, Ngài tên là Mogharaja, Mogharaja tu 100 ngàn đại kiếp, mà từ lúc trẻ cho đến Ngài già, Ngài chết là Ngài cứ bị cái chứng bệnh ngoài da mà nó cứ ngứa, rồi nó cứ bốc nó lờ nó tróc từng mảng, từng mảng vậy đó, chữa hoài không hết, cuối cùng Ngài cũng phải ra đi mà xuống mồ mà coi như là bệnh không hết. Đắc A La Hán Lục Thông Tam Minh và Bốn Trí Vô Ngại như là Ngài Ca Diếp vậy. Nhưng mà cái bệnh nó theo hoài là tại sao? Là bởi vì kiếp xưa Ngài có một lần đó Ngài cũng làm Tỳ Kheo nữa, à, không làm đạo sĩ, có kiếp Ngài làm đạo sĩ cũng xuất gia, trời lạnh thì Ngài mới đốt củi sưởi, thì khi mà Ngài chắt lên, thì trong đầu Ngài có nghĩ, nghĩ không biết đốt vậy có nóng đũa nào ở dưới hay không? Thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ, đốt luôn. Chỉ vì đốt cái đồng lửa đó mà đốt với cái ác ý đó, vấn đề nếu mà đốt Ngài sợ ý Ngài không nghĩ gì hết thì nó là nghiệp vô ý. Còn cái này là có nghĩ, không biết mình đốt vậy có sao không? Nhưng mà thôi kệ. Chữ "kệ" đó, mà Phật tử mình bây giờ tu phải có kinh kệ, mà thường bây giờ "kệ" nhiều hơn "kinh", làm gì cũng "kệ", giờ mình hiểu không? Bây giờ mình tu có một nửa thôi, tu "kệ" nhiều hơn tu "kinh". Cho nên bữa nay tôi kể rất là nhiều chuyện:

- Chuyện Ngài Mogharaja,
- Chuyện con quỷ lông kim,
- Chuyện cô kỹ nữ,
- Chuyện ông Bình Sa Vương, để cho bà con nhớ một chuyện, đó là: Tu là không dễ nguoi.

Mà dễ nguoi nó gồm có ba:

- Không coi thường điều ác nhỏ rồi không tránh.
- Không coi thường điều thiện nhỏ rồi không làm.
- Không có coi thường những phút giây thời gian ngắn ngủi.

Gọi là "ba không".